

ни хора се извивали по широкитъ площади. Музики свирѣли неспирно.

На третия день царѣтъ излѣзълъ на балкона и казалъ тѣй, че да го чуе цѣлиятъ народъ :

„Братя и сестри, Богъ благослови и васъ, и моя домъ. Той е решилъ да възвѣрне прежната ни слава, и тая слава да я добие моятъ новороденъ синъ ведно съ вашитъ деца. Затова азъ решавамъ да го нарека на името на най-славния бѣлгарски царъ — на царъ Симеона. Моятъ синъ и наследникъ на престола ще се нарича Симеонъ князь Тѣрновски“.

Ново „ура“ и още три дни хора и веселби.
Да живѣе!

ЦАРЬ-ЮНАКЪ

Бабо, чу ли тази вестъ,
че царче ни се родило?...
Всички сж въвъ радость днесъ, —
колко ли е нѣжно, мило!...

Ехъ, да може
нѣкакъ, Боже,
да съмъ като слънча златъ,
та да ида,
да го видя
чакъ въвъ царския палатъ! —

Ще му кажа отдалечъ,
да припаше сабя, мечъ —
бързо, бързо катъ дете
да расте и порасте,
за да стане царъ-юнакъ,
на глава съ самуръ калпакъ,
та отъ своя златенъ тронъ
да възседне вихренъ конъ:

насъ да води къмъ прослава
на народъ и на държава.

Никола Илиевъ